

Сюзан Колинс

ИГРИТЕ НА ГЛАДА

Сюзан Колинс

ИГРИТЕ НА ГЛАДА

Екслибрис

© 2008 Сюзан Колинс
Игрите на глада

Превод Деница Райкова
Художник Тим О'Брайън
Дизайн на корицата Огнян Илиев

The Hunger Games
Copyright © 2008 by Suzanne Collins

All rights reserved. Published by Scholastic Press,
an imprint of Scholastic Inc.
First edition, October 2008

Никоя част от тази публикация не може да се възпроизвежда, съхранява в записваща система или да се разпространява в каквато и да е форма и по какъвто и да е начин, електронен, механичен, фотокопирен, запис или другояче, без писмено разрешение от издателя.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without written permission by the publisher.

ISBN 9789548208635

Всички права запазени.
Екслибрис 2009

На Джеймс Проймс

Част I

Трибутите

1

Когато се събуждам, другата страна на леглото е студена. Протягам ръка, за да потърся топлината на Прим, но напипвам само грубия платнен калъф на дюшека. Сигурно е сънувала нещо лошо и се е мушнала в леглото при майка ни. Разбира се, че е имала лоши сънища. Днес е денят на Жътвата.

Надигам се и се подпирам на лакът. В спалнята е достатъчно светло, за да ги видя. Сестричката ми, Прим, свита на кълбо на едната си страна, се е сгушила като в пашкул в тялото на майка ни, а бузите им са притиснати една към друга. В съня си майка ми изглежда по-млада, все още изтощена, но не така сломена и съсипана. Лицето на Прим е свежо като капка дъжд, прекрасно като игликата, на която е кръстена. Някога майка ми също е била много красива. Или поне така се говори.

На коленете на Прим, настанил се там да я пази, е най-грозният котарак на света. Сплескан нос, половин липсващо ухо, очи с цвят на гниеща тиква. Прим го кръсти Жълтурче, като настояваше, че цветът на козината му, напомним за жълтеникава кал, бил същият като на яркото цвете. Той ме мрази. Най-малкото ми няма доверие. Мисля, че макар това да беше преди години, още си спомня как се опитах да го удавя в една кофа, когато Прим го донесе у дома. Мършаво котенце с подут от глисти корем, гъмжащо от бълхи. Последното нещо, което ми трябваше, беше още едно гърло за хранене. Но Прим се молеше толкова настойчиво – дори плака, – че

трябваше да го приема. Нещата потръгнаха добре. Майка ми го изчисти от паразитите, а той е роден мишеловец. От време на време дори улавя по някой плъх. Понякога, когато успее да убия някакъв дивеч, давам вътрешностите на Жълтурчето. Вече не ми съска.

Вътрешности. Никакво съскане. Това е най-близкото подобие на обич, което някога ще постигнем помежду си.

Премятам крака през леглото и нахлузвам ловните си ботуши. Меката кожа е приела формата на краката ми. Навличам панталони, риза, пъхам дългата си тъмна плитка в шапката и грабвам торбата за провизии. На масата, покрито с дървена купа, за да бъде опазено от набезите както на изгладнелите плъхове, така и на котките, е сложено прекрасно парченце козе сирене, увито в листа от босилек. Подаръкът на Прим за мен в деня на Жътвата. Внимателно слагам сиренето в джоба си и се измъквам навън.

В този час нашият район от Окръг 12, който всички наричат Пласта, обикновено гъмжи от работници във въглищните мини, на път за сутрешната работна смяна. Прегърбени мъже и жени с подути кокалчета на ръцете. Повечето от тях отдавна вече не се мъчат да изтъркат въглищния прах от изпочупените си нокти, от бръчките по изпитите си мършави лица. Но днес черните, посипани със сгурия улици са пусти. Прозорците на тумбестите сиви къщи са със спуснати капаци. Жътвата започва чак в два. Съвсем спокойно можеш и да си поспиш до късно. Ако си в състояние да спиш.

Нашата къща е почти на края на Пласта. Трябва да отмина само няколко порти, за да стигна до запуснатото поле, известно като Ливадата. Висока верижна ограда, увенчана с клупове от бодлива тел, отделя Ливадата от гората и всъщност обгръща целия Окръг 12. На теория се предполага, че по нея трябва да тече ток двайсет и четири часа в денонощието, за

да възпира хищниците, живеещи в гората – глутници диви кучета, самотни пуми, мечки, които някога застрашаваха улиците ни. Но тъй като е голям късмет, ако имаме електричество дори само за по два-три часа вечер, обикновено е безопасно да я докоснеш. Дори при това положение винаги се вслушвам внимателно, за да доловя жужене, което означава, че по оградата тече ток. Точно сега тя е безмълвна като камък. Скривам се зад храстите, лягам плътно по корем и се промушвам през половинметровия отвор в оградата, който е там от години. В оградата има още няколко слаби места, но точно това е толкова близо до вкъщи, че почти винаги влизам в гората оттук.

Щом се озовавам сред дърветата, измъквам лък и колчан със стрели от един кух дънер. Електрифицирана или не, оградата успява да попречи на месоядните животни да влизат в Окръг 12. В гората те се скитат на воля, а има и допълнителни неща, за които човек да се тревожи – отровни змии, болни от бяс животни и липса на истински пътеки, по които да вървиш. Но има също и храна, ако знаеш как да я намираш. Баща ми знаеше и ме научи на някои неща, преди да бъде разкъсан на парченца от експлозия в мината. Нямахме дори какво да погребем. Тогава бях на единайсет. Пет години покъсно все още се будя и му крещя да бяга.

Макар че влизането без позволение в гората е незаконно, а за браконьерство се налагат най-сурови наказания, повечето хора биха рискували, ако имаха оръжие. Те обаче не смеят да се впуснат в такава авантюра, въоръжени само с нож. Моят лък е изключително рядка вещ, измайсторен от баща ми заедно с още няколко, които държа добре скрити в гората, внимателно увити в непромокаеми калъфи. Баща ми можеше да изкара добри пари от продажбата им, но ако властите го откриеха, щеше да бъде публично екзекутиран за

подстрекателство към бунт. Повечето миротворци се правят, че не забелязват малцината от нас, които ловуват, защото и те жадуват за прясно месо също толкова, колкото и всички останали. Всъщност, те са сред най-добрите ни клиенти. Но мисълта, че някой може да въръжжава Пласта, никога не би била допусната.

Есенно време неколцина смелчаци се промъкват в гората да събират ябълки. Но винаги в близост до Ливадата. Винаги достатъчно близо, за да избягат обратно в безопасността на Окръг 12, ако възникнат неприятности. „Окръг 12. Където можеш да умреш от глад в безопасност”, промърморвам. После бързо хвърлям поглед през рамо. Дори тук, дори в тази пустош, се тревожиш, че някой може да те подслушва.

Когато бях по-малка, плаших майка си до смърт с нещата, които непрекъснато изтърсвах по адрес на Окръг 12, по адрес на хората, които управляват нашата страна, Панем, от далечния град, наречен Капитола. В края на краищата разбрах, че по този начин само ще си навлечем още неприятности. Затова се научих да си държа езика и да превръщам чертите на лицето си в маска на безразличие, за да не може никой да прочете мислите ми. Да си върша тихо работата в училище. Да водя само учтиви разговори по безобидни теми на обществения пазар. Да не обсъждам нищо повече от търговски въпроси в „Таласъма”: това е черният пазар, където си изкарвам по-голямата част от парите. Дори у дома, където не съм толкова любезна, избягвам да обсъждам чувствителни теми. Като например Жътвата, или недостига на храна, или Игрите на глада. Прим може да започне да повтаря думите и тогава какво ще стане с нас?

В гората ме чака единственият човек, пред когото не трябва да се преструвам. Гейл. Усещам как мускулите на лицето ми се отпускат, а крачките ми се ускоряват, докато се изкач-

вам по хълмовете към нашето място – скална издатина, от която се разкрива изглед към някаква долина. Гъсталак от боровинкови храсти я защитава от нежелани погледи. При вида на Гейл, който чака там, се усмихвам. Гейл твърди, че никога не се усмихвам, освен в гората.

– Здравсти, Катнип – казва Гейл. Истинското ми име е Катнис, но когато за пръв път му го казах, го прошепнах едва-едва. Затова на него му се счу, че съм казала „Катнип“. После, когато онзи полудял рис започна да ме следва из цялата гора с надеждата, че ще му дам храна, това стана официалният ми прякор. Накрая се наложи да убия риса, тъй като разгонваше дивеча. После малко съжалявах, защото той не беше лоша компания. Но получих прилична цена за кожата му.

– Виж какво застрелях. – Гейл вдига самун хляб със забита в него стрела, и аз се засмивам. Това е истински хляб от пекарницата, не някой от плоските, дебели самуни, които правим със зърното от дажбите си. Вземам го в ръце, измъквам стрелата и поднасям кората с пробитата в нея дупчица към носа си. Вдишвам аромата и устата ми се налива със слюнка. Хубавият хляб като този е за специални случаи.

– М-м, още е топъл – казвам. Гейл сигурно е бил в пекарницата на разсъмване и го е изтъргувал за нещо. – Колко ти излезе?

– Само една катерица. Изглежда старецът беше в сантиментално настроение тази сутрин – каза Гейл. – Дори ми пожела късмет.

– Е, днес всички се чувстваме малко по-близки, нали? – казвам, без дори да си направя труда да направя гримаса. – Прим ни е оставила бучка сирене. – Измъквам я.

При вида на това лакомство очите му светват.

– Благодаря ти, Прим. Ще си направим истинско пиршество. – Изведнъж той заговаря с акцент като от Капитола

– имитира Ефи Тринкет, маниакално жизнерадостната жена, която пристига веднъж годишно по време на Жътвата, за да изчита на глас имената. – За малко да забравя! Честити Игри на глада! – Той откъсва няколко боровинки от близките храсти. – И нека шансовете... – Подхвърля ми една боровинка, която описва широка дъга.

Улавям я с уста и разкъсвам нежната повърхност със зъби. Сладко-стипчивият вкус избухва като експлозия в устата ми.

– ...да бъдат *винаги* на ваша страна! – довършвам със съответната реплика. Трябва да се шегуваме по този въпрос, защото другата възможност е да сме обезумели от страх. Освен това, типичният за Капитола акцент е толкова превзет, че на него почти всичко звучи смешно.

Гледам как Гейл измъква ножа си и реже хляба. Би могъл да ми е брат. Права черна коса, смугла кожа: дори имаме едни и същи сиви очи. Но между нас няма роднинска връзка, поне не близка. Повечето семейства, които работят в мините, си приличат по този начин.

Ето защо майка ми и Прим, с техните светли коси и сини очи, винаги изглеждат някак не на място. Вярно е. Родителите на майка ми били част от малката търговска прослойка, която снабдява с провизии властите, миротворците и от време на време по някой клиент от Пласта. Държали аптека в по-хубавата част на Окръг 12. Тъй като почти никой не може да си позволи лекари, аптекарите са нашите лечители. Баща ми се запознал с майка ми, защото по време на ловуванията си понякога събирал лечебни растения и ги продавал в нейната аптека, за да правят от тях лекарства. Сигурно наистина го е обичала, за да напусне дома си и да го замени с Пласта. Опитвам се да не забравям това, когато виждам единствено жената, която седеше безучастно, безизразна и недостижи-

ма, докато децата ѝ ставаха кожа и кости. Опитвам се да ѝ простя заради баща ми. Но, да си кажа честно, не съм от онези, които прощават.

Гейл намазва филиите хляб с мекото козе сирене и внимателно поставя по едно листенце босилек върху всяка, докато аз обирам боровинките от храстите. Разполагаме се в една ниша в скалите. Оттук сме невидими, но ние виждаме ясно долината, която през лятото гъмжи от плячка – зелени растения, кореноплодни, риби, които проблясват на слънчевата светлина. Денят е великолепен, със синьо небе и лек бриз. Храната е прекрасна, сиренето се просмуква и попива в топлия хляб, а боровинките се разтапят в устата. Всичко щеше да е съвършено, ако това наистина беше празник, ако свободният ден означаваше само скитане из планините с Гейл, докато ловуваме за днешната вечеря. Но вместо това в два часа трябва да застанем на площада в очакване да съобщят имената.

– Бихме могли да го направим, нали знаеш – тихо казва Гейл.

– Кое? – питам аз.

– Да напуснем окръга. Да избягаме. Да живеем в гората. Ти и аз, двамата бихме могли да се справим – казва Гейл.

Идеята е толкова абсурдна, че не знам как да реагирам.

– Ако нямахме толкова много деца – добавя бързо той.

Те не са наши деца, разбира се. Но със същия успех можеха и да бъдат. Двете братчета на Гейл и една сестра. Прим. Може да включите в бройката и майките ни, защото как биха живели те без нас? Кой ще храни тези гърла, които винаги искат още? Дори при положение, че и двамата ловуваме всеки ден, пак има вечери, в които дивечът трябва да се разменя срещу мас, връзки за обувки или вълна, пак има нощи, в които си лягаме с къркорещи от глад стомаси.

- Не искам никога да имам деца – казвам.
- Аз бих могъл. Ако не живееш тук – отвръща Гейл.
- Но живееш – казвам, подразнена.
- Забрави – тросва се той в отговор.

Този разговор ми се струва напълно излишен. Как бих могла да изоставя Прим – единственият човек на света, когото съм сигурна, че обичам? А и Гейл е отдаден на семейството си. Не можем да заминем, така че защо да си правим труда да говорим за това? А дори и да можехме... дори и да можехме... откъде се взеха всички тези приказки за деца? Между мен и Гейл никога не е имало любовна връзка. Когато се запознахме, бях кльощава, дванайсетгодишна, и макар да беше само с две години по-голям, той вече изглеждаше като мъж. Трябваше ни дълго време дори само да се сприятелим, да спрем да спорим при всяка сделка и да започнем да си помагаме един на друг, за да избегнем неприятности.

Освен това, ако иска деца, Гейл няма никакъв проблем да си намери жена. Той е привлекателен, достатъчно силен да се справи с работата в мините и умее да ловува. От начина, по който момичетата в училище си шепнат, когато минава покрай тях, си личи, че го харесват. Това ме кара да ревнувам, но не по онази причина, за която си мислят хората. Трудно се намират добри партньори за лов.

– Какво искаш да правим? – питам аз. – Можем да отидем на лов, да ловим риба или да берем плодове, корени и треви.

– Хайде да ловим риба в езерото. Ще заложим въдиците и ще посъберем плодове и корени в гората. Ще намерим нещо хубаво за довечера – казва той.

Довечера. След Жътвата всички би трябвало да празнуват. И много хора наистина празнуват от облекчение, че децата им са били пощадени за още една година. Но поне две семейства ще спуснат капациите на прозорците си, ще заклю-

чат вратите си и ще се чудят как да оцелеят през идните мъчителни седмици.

Успяваме да се справим добре. Хищниците не ни обръщат внимание в такъв ден, когато избилства по-лесна, по-вкусна плячка. Към обяд вече имаме десетина риби, торба зелени растения и, най-хубавото от всичко, цяла торба ягоди. Мясното, където растат, открих аз, но на Гейл му хрумна идеята да опъне телени мрежи около него, за да попречи на животните да минават оттам.

На път за вкъщи се отбиваме до „Таласъма” – черният пазар, който действа в изоставен склад, където някога са съхранявали въглища. Когато измислиха по-ефикасна система за транспортиране на въглищата от мините направо до влаковете, „Таласъма” постепенно превзе мястото. По това време в деня на Жътвата повечето магазини и работилници са затворени, но черният пазар все още е доста оживен. С лекота разменяме шест от рибите срещу хубав хляб, а другите две – срещу сол. Мазната Сае, кокалестата старица, която продава гореща супа от голям котел, взема половината зелени растения от ръцете ни и в замяна ни дава два големи къса парафин. Другаде бихме могли да сключим малко по-добра сделка, но се стараем да поддържаме добри отношения с Мазната Сае. Единствено на нея можем да разчитаме винаги да купува месо от диво куче. Не ловуваме нарочно тези кучета, но ако те нападнат и успееш да ликвидираш едно-две, е, месото си е месо. „Пусна ли го в супата, става говеждо”, казва Мазната Сае и намига. Никой на Пласта няма да сбърчи отвратно нос при вида на един хубав бут от диво куче, но миротворците, които идват в „Таласъма”, могат да си позволят да бъдат малко по-придирчиви.

Когато приключваме с търговията на пазара, отиваме до задната врата на къщата на кмета да продадем половината

ягоди – знаем, че той особено много ги обича и ще плати толкова, колкото му поискаме. Вратата отваря дъщерята му Мадж. Тя е от моя клас в училище. Тъй като е дъщеря на кмета, бихте очаквали да е надменна и надута, но тя си е сваятна. Просто е доста затворена. Като мен. Поради факта, че никоя от двете не принадлежи към определен кръг приятели, в училище доста често се оказваме заедно – обядваме заедно, седим една до друга в клас, партнираме си в спортните състезания. Рядко си говорим, което чудесно устройва и двете ни.

Днес вместо сивата училищна униформа тя носи скъпа бяла рокля, а русата ѝ коса е вързана с розова панделка. Дрехи за Жътвата.

– Хубава рокля – казва Гейл.

Мадж го стрелва с поглед, като се опитва да разбере дали това е искрен комплимент или иронична забележка. Роклята *наистина* е хубава и в обикновен ден тя едва ли би я облякла. Мадж присвива устни, но после се усмихва:

– Е, ако в крайна сметка отида в Капитола, трябва да изглеждам добре, нали така?

Сега е ред на Гейл да се смути. Наистина ли го мисли? Или просто се заяжда с него? Предполагам, второто.

– Няма да отидеш в Капитола – хладно казва Гейл. Погледът му се спира върху малка, кръгла брошка, която краси роклята ѝ. Истинско злато. Красиво изработена. Би могла да осигури хляба на едно семейство за месеци наред. – Колко пъти е включено името ти? Пет? Моето беше включено шест пъти, когато бях едва на дванайсет.

– Тя не е виновна за това – казвам.

– Не, никой не е виновен за това. Просто така стоят нещата – казва Гейл.

Лицето на Мадж е станало затворено и непроницаемо. Тя

слага парите за ягодите в ръката ми:

– Късмет, Катнис.

– И на теб също – казвам аз и вратата се затваря.

Вървим мълчаливо към Пласта. Не ми беше приятно, че Гейл се заяде с Мадж, макар че е прав, разбира се. Системата на Жътвата е несправедлива и върху бедните се стоварва най-лошото от нея. Добиваш право да бъдеш включен в Жътвата в деня, в който навършиш дванайсет. През тази година името ти се вписва веднъж. На тринайсет години – два пъти. И тъй нататък, и тъй нататък, докато навършиш осемнайсет – последната година, в която имаш право на участие, когато името ти влиза в урната с жребия седем пъти. Това важи за всеки гражданин във всичките дванайсет окръга в цялата държава Панем.

Ето я обаче уловката. Да кажем, че сте бедни и гладуващи, каквито бяхме ние. Ако решите да добавите името си повече пъти, получавате тесери. Срещу всяка тесера ви дават оскъден годишен запас от зърно и олио за един човек. Може да правите това и за всеки от членовете на семейството си. И така, на дванайсетгодишна възраст моето име беше включено четири пъти. Веднъж – защото трябваше, и три пъти – заради тесери в замяна на дажби от зърно и олио за мен, за Прим и за майка ми. И така през всяка година, в която се налагаше да го правя. А броят на вписванията се натрупва. Затова сега, на шестнайсетгодишна възраст, името ми ще бъде вписано в Жътвата двайсет пъти. Името на Гейл, който е на осемнайсет и от седем години помага за изхранването или изхранва сам петчленно семейство, ще е включено четирийсет и два пъти.

Лесно ще разберете защо някой като Мадж, която никога не е била изложена на риска да има нужда от тесера, може да предизвика раздражението му. Шансът името ѝ да бъде из-

теглено е много малък в сравнение с нашия, на жителите на Пласта. Не невъзможен, но малък. И въпреки че правилата са въведени от Капитола, а не от окръзите, и със сигурност не от семейството на Мадж, трудно е да не негодуваш срещу онези, на които не им се налага да вземат тесери срещу подпис.

Гейл знае, че гневът му към Мадж е погрешно насочен. В други дни, дълбоко в гората, съм го слушала да говори високопарно и гневно за това как тесерите са просто още едно средство за причиняване на страдания в нашия окръг. Начин да насаждат омраза между умиращите от глад работници в Пласта и онези, които обикновено могат да разчитат на вечеря, и по този начин да са сигурни, че никога няма да си имаме доверие.

– В полза на Капитола е да насажда разделение помежду ни – може би щеше да каже той, ако нямаше да го чуе никой друг, освен мен. Ако не беше денят на Жътвата. Ако едно момиче със златна брошка и без тесери не беше казало нещо, което, сигурна съм, смяташе за безобидна забележка.

Докато вървим, хвърлям бърз поглед към лицето на Гейл, все още гневен под каменното си изражение. Яростните му избухвания ми се струват безсмислени, макар никога да не го казвам. Не че не съм съгласна с него: съгласна съм. Но каква полза има да крещиш по адрес на Капитола наскред гората? Това не променя нищо. Не прави нещата справедливи. Не пълни stomасите ни. Само стряска дивеча наоколо и го разгонва. Въпреки това го оставям да крещи. По-добре да го прави в гората, отколкото в Окръга.

С Гейл си разделяме плячката, като оставяме по две риби, два самуна хубав хляб, зелени растения, килограм ягоди, сол, парафин и по малко пари за всеки.

– Ще се видим на площада – казвам аз.

– Облечи си нещо хубаво – отговаря той с равен тон.

Вкъщи откривам, че майка ми и сестра ми са готови за тръгване. Майка ми носи хубава рокля от дните си в аптеката. Прим е облечена в дрехите, които носех за първата си Жътва – пола и блуза с жабо. Малко са ù големи, но майка ми ги е прикрепилa с карфици. Въпреки това блузата ù постоянно се изважда от полата.

Очаква ме вана с топла вода. Изстъргвам мръсотията и потта, натрупани в гората, и дори си измивам косата. За моя изненада, майка ми е извадила за мен една от своите пре-красни рокли – мека синя дреха и обувки в тон с нея.

– Сигурна ли си? – питам аз. Опитвам се да превъзможна навика си да отхвърлям предложения за помощ от нея. За известно време ù бях толкова сърдита, че не ù позволявах да прави нищо за мен. А това е нещо специално. Дрехите ù от миналото са ù много скъпи.

– Разбира се. Хайде също и да ти вдигнем косата – казва тя. Оставям я да изсуши косата ми с кърпа, да я сплете и да я вдигне високо на главата ми. Едва успявам да се позная в напуканото огледало, облегнато на стената.

– Изглеждаш красива – обажда се сподавено Прим.

– И изобщо не приличам на себе си – казвам аз. Прегръщам я, защото знам, че тези следващи няколко часа ще бъдат ужасни за нея. Тя е във възможно най-голяма безопасност, защото името ù е било включено само веднъж. Не ù позволявах да взема никакви тесери. Но тя се тревожи за мен. Че немислимото може да се случи.

Закрилям Прим по всеки възможен начин, но съм безсилна срещу Жътвата. Мъката, която ме обзема винаги, когато тя изпитва болка, се надига в гърдите ми и заплашва да проличи на лицето ми. Забелязвам, че блузата ù пак се е измъкнала от полата отзад, и се насилвам да остана спокойна.

– Подпъхни си опашката, патенце – казвам, като пригласявам отново блузата, за да я наместя.

Прим се изкикотва и ми отправя едно леко: „Кряк“.

– Ти си „кряк“ – казвам с чистосърдечен безгрижен смях. Така, както само Прим може да ме накара да се засмея. – Хайде, идвай да ядем – казвам и бързо я целувам по темето.

Рибата и зелените растения вече се варят на яхния, но това ще е за вечеря. Решаваме да запазим ягодите и хляба от пекарницата за яденето тази вечер – за да го направим специално, така казваме. Вместо това пием прясно мляко от козата на Прим, Лейди, и ядем твърдия хляб, приготвен от полученото срещу тесерите зърно, макар че и без друго никой няма кой знае какъв апетит.

В един часа се отправяме към площада. Присъствието е задължително, освен ако не си на смъртно легло. Тази вечер представители на властите ще обикалят да проверят дали случаят е такъв. Ако не е, отиваш в затвора.

Толкова по-зле, всъщност, че провеждат Жътвата на площада – едно от малкото места в Окръг 12, които понякога са приятни. Площадът е заобиколен от магазини, а през пазарните дни, когато всеки може да предлага стоката си, особено ако времето е хубаво, настроението е направо празнично. Но днес, въпреки ярките знамена, окачени по сградите, витае мрачна атмосфера. Снимачните екипи с камерите, накацали като мишелови по покривите, само допълват ефекта.

Хората мълчаливо влизат един по един и се регистрират. Жътвата е добра възможност за Капитола да води сметка и за броя на населението. Децата на възраст между дванайсет и осемнайсет години се събират в преградени с въжета участъци и се нареждат по възраст: най-големите – отпред, малките, като Прим, по-назад. Близките им стоят край въжетата и се държат здраво за ръце. Но не липсват и такива, които

нямат любим човек, чиято съдба е застрашена, или вече им е все едно. Те се разхождат из тълпата и събират залози за двете деца, чиито имена ще бъдат изтеглени. Може да се залага на каква възраст ще бъдат, дали ще са от Пласта или деца на търговци, дали ще издържат и няма да се разплачат. Повечето хора отказват да си имат работа с мошениците, но много, много предпазливо. Същите тези лица са склонни да действат като доносници, а кой не е нарушавал закона? Мен всеки ден има основание да ме застрелят за браконьерство, но ме спасява апетитът на хората, чието задължение е да следят за това. Не всеки може да се похвали със същото.

Във всеки случай, двамата с Гейл сме съгласни, че ако трябва да избираме дали да умрем от глад или от куршум в главата, куршумът ще е много по-бърз.

Пристигат все повече хора и пространството става все по-тясно и клаустрофобично. Площадът е доста голям, но не достатъчно, за да побере наброяващото около осемдесет хиляди души население на Окръг 12. Закъснелите биват насочвани към близките улици, където могат да наблюдават събитието на екрани, тъй като то се излъчва на живо по телевизията в цялата страна.

Озовавам се сред група шестнайсетгодишни момчета и момичета от Пласта. Всички си разменяме кратки кимвания, после съсредоточаваме вниманието си върху временната сцена, издигната пред съда. На нея има три стола, подиум и две големи стъклени сфери, една за момчетата и една за момичетата. Взирам се в късметата хартия в сферата с имената на момичетата. Върху двайсет от тях внимателно е изписано на ръка „Катнис Евърдийн“.

Бащата на Мадж, кметът Ъндърси, който е висок, оплешивяващ мъж, и Ефи Тринкет, придружителката на избранниците от Окръг 12, която току-що е пристигнала от Капитола

със стряскащата си широка бяла усмивка, розовееща коса и яркозелен костюм, заемат два от трите стола. Прошепват си нещо един на друг и после разтревожено поглеждат към празния стол.

Точно когато градският часовник удря два, кметът се качва на подиума и започва да чете. Всяка година се повтаря едно и също. Той разказва за историята на Панем, страната, издигнала се от пепелищата на място, някога наречено Северна Америка. Изброява бедствията, бурите, пожарите, нахлуващите морета, погълнали толкова голяма част от сушата, жестоката война за малкото останали средства за препитание. В резултат се появила държавата Панем – с бляскавата си столица Капитол и тринайсетте окръга, която донесла мир и преуспяване на своите граждани. После настъпили Тъмните дни – бунтът на окръзите срещу Капитола. Дванайсет окръга били победени, тринайсетият – изтрит от лицето на земята. С Договора на измяната влезли в сила нови закони, които да гарантират мира, а като ежегодно напомняне, че Тъмните дни не бива да се повторят никога вече, били въведени и Игрите на глада.

Правилата на Игрите на глада са прости. Като наказание за бунта, всеки от дванайсетте окръга трябва да предостави по едно момиче и едно момче, наречени трибути, като участници в игрите. Двайсет и четиримата трибути са затворени на огромна открита арена, където може да има всичко – от изгарящо гореща пустиня до замръзнала гола пустош. В продължение на няколко седмици състезателите трябва да се бият до смърт. Последният оцелял трибут става победител в Игрите.

Да взема децата от нашите окръзи, да ги застава да се избиват взаимно, докато ние гледаме – това е начинът на управниците в Капитола да ни напомнят колко изцяло зависим от

милостта им. Колко малък шанс имаме да оцелеем след още един бунт. Без значение с какви думи си служат, истинското послание е ясно: „Вижте как вземаме децата ви и ги принасяме в жертва, а вие не можете да направите нищо. Дори само пръст да повдигнете, ще ви унишожим до последния човек. Точно както стана в Окръг 13.”

За да направят преживяването както мъчително, така и унижително, в Капитола искат от нас да се отнасяме към Игрите на глада като към празненство – спортно събитие, което изправя всеки окръг срещу другите. Последният оцелял трибут получава лесен и безгрижен живот, когато се прибере у дома, а окръгът, от който идва, е обсипван с награди, в голямата си част състоящи се от храна. През цялата година столицата подарява на победилния окръг зърно и олио и дори деликатеси като захар, докато ние останалите се борим с глада.

– Това е време както за благодарност, така и за покаяние – напевно реди кметът.

След това прочита списъка с предишните победители от Окръг 12. За седемдесет и четири години сме имали точно двама. Само единият е още жив. Хеймич Абърнети, шкембест мъж на средна възраст, който точно в този момент се появява, подвиква нещо неразбираемо, излиза със залитане на сцената и се стоварва на третия стол. Пиян е. Много. Тълпата отвръща със символични аплодисменти, но той е объркан и се опитва да сграбчи Ефи Тринкет в силна прегръдка, която тя едва успява да избегне.

Кметът изглежда притеснен. Тъй като всичко това се предава по телевизията, точно в момента Окръг 12 е за посмешище на цял Панем, и той го знае. Бързо се опитва да привлече вниманието обратно към Жътвата, като представя Ефи Тринкет.

Бодра и кипяща от енергия, както винаги, Ефи Тринкет

изприпква до подиума и произнася дежурната си реплика:

– Честити Игри на глада! И нека шансовете да са *винаги* на ваша страна! – Розовата ѝ коса сигурно е перука, защото след сблъсъка с Хеймич къдриците ѝ са се изместили малко встрани. Известно време тя говори за това каква чест е да бъде там, макар на всички да им е известно, че просто копнее да я повишат и да я изпратят в по-хубав окръг, където има истински победители, а не пияници, които те излагат пред цялата страна.

През тълпата забелязвам Гейл, който отвръща на погледа ми с едва доловима усмивка. В сравнение с досегашните Жътви, сега поне се случва нещо забавно. Но внезапно ме обзема тревога за Гейл – в онази голяма сфера името му е пуснато четирийсет и два пъти и шансовете не са на негова страна. За разлика от много други момчета. А може би той си мисли същото за мен, защото лицето му става мрачно и отвръща поглед. Искане ми се да можех да му прошепна: „Но все пак там има хиляди листчета“.

Време е за тегленето на жребия. Ефи Тринкет казва, както винаги: „Първо дамите!“, и се насочва към стъклената сфера с имената на момичетата. Бръква вътре, заравя ръка дълбоко в сферата и измъква късче хартия. Тълпата дружно си поема дъх, после става толкова тихо, че игла да падне, ще се чуе, а на мен ми се повдига и отчаяно се надявам, че не съм аз, че не съм аз, че не съм аз.

Ефи Тринкет пак се връща на подиума, разгъва листчето и прочита името с ясен глас. И това не съм аз.

Примроуз Евърдийн е.